

De Ster

De Profeet Haggai en de verwoeste Tempel

„Bouwt des Heeren huis en Hij zal verheerlijkt worden.”

(Zie blz. 362)

1 December 1937

Prijs 10 cent

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

42e Jaargang

—

No. 23

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland
verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden,
f0.90 per half jaar en f1.50 per jaar.

Buitenland f 2.— per jaar.

Laan van Poot 292 - Den Haag

„En daar allen het geloof niet hebben, zoekt ijverig, en onderwijst de een den ander woorden van wijsheid; ja, zoekt woorden van wijsheid uit de beste boeken, zoekt geleerdheid zelfs door studie, en eveneens door geloof.”

Leer en Verbonden 88:118.

FRANKLIN J. MURDOCK

Redacteur

JOSEPH P. LAMBERT

Assistent

JOHANNA A. RIET

Assistente

INHOUD

	Blz.
DE BIJBEL IN DE KERK VERLOREN	
Door Dr. James R. Kaye	359
WAT GELOOVEN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN?	
Toespraak van Pres. Heber J. Grant	361
NA TWINTIG JAREN	
Door Franklin J. Murdock	363
VAN DE REDACTIE:	
„DE DOODENVAL DER EEUWEN”	
Door Dr. John A. Widtsoe	364
IEDER HOOFDSTUK HEEFT EEN BOODSCHAP	
Door Oud. Ezra C. Dalby	366
JEZUS DE CHRISTUS	
door James E. Talmage	368
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	370
KERKNIEUWS VAN OVERAL	371
INTERESSANT ALLERLEI	372
BIJ DE VOORPAGINA	362

DE BIJBEL IN DE KERK VERLOREN

Door Dr. JAMES R. KAYE

ER IS slechts één voorbeeld van dat soort in de Schriften te vinden. Toen Josia den troon van Juda besteege, had het volk zich overgegeven aan afgoderij van de ergste soort. Het goede, opbouwende werk van Hizkia, bijgestaan door den profeet Jesaja, was door zijn goddeloozen zoon vernietigd, die den verschrikkelijksten vorm van afgodendienst invoerde, hetgeen later werd aangeemoedigd door zijn zoon Amon.

Josia, de zoon van Amon, zag het werk van den booze en trachtte op de vurigste wijze, de afgoderij uit te roeien en vanuit het land te verbannen. Het was te midden van deze hervorming, dat de tempel werd gerestaureerd en terwijl men daarmede doende was, vond Hilkia, de hooglepriester, het boek der Wet in het Huis des Heeren.

Het werd tot Josia gebracht. Daarin las hij de profetie, dat indien het volk van Jehova afweek, het de vreeselijkste oordeelen zou moeten ondergaan. Dit wordt naar voren gebracht in Deut. 28-30 en vooral in 29: 25-28. Dit boek bevatte ten minste Deuteronomium en kan een copie zijn geweest van den geheelen Pentateuch.

Tijdens de regeering van Manasse, waarin de afgoderij hoogtij vierde, waren de heilige geschriften ongetwijfeld verstrooid en uit het oog verloren geraakt. Het door Hilkia gevonden boek was waarschijnlijk het tempelboek der Wet, hetwelk verborgen was of terzijde gelegd, toen de heilige dingen werden ontheiligd.

Het lezen van deze boeken ontroerde Josia ten diepste en meer dan ooit stelde hij vol vuur de eerediensten voor Jehova weder in en bracht het volk op hooger godsdienstig peil. Dit was de derde groote herstelling en de profeet Jeremia gaf daaraan zijn krachtige ondersteuning.

De Bijbel in het Huis des Heeren verloren! Toen hij werd teruggevonden en weder in de ziel der menschen kwam, bracht hij een godsdienstomwenteling teweeg. Hoe suggestief dit historisch voorval is, zal

u reeds duidelijk zijn geworden. Er ligt hier een levenswaarheid, zoo op onzen tijd toe te passen, dat ze in onze ziel wordt ingebrand.

De Bijbel in de Kerk van heden verloren! En dat van alle plaatsen, waar de Bijbel verloren zou kunnen gaan. Wij kunnen ons indenken, dat de Bijbel verloren kan gaan voor hen, die geen belang stellen in godsdienst, die niet om den Bijbel geven en verloren voor hen, die al hun best doen om hem te vernietigen, maar verloren in de Kerk!

Het ernstigste hiervan is, dat dit heden het geval is. De Bijbel is in de Kerk verloren door het steeds verwerpen van zijn goddelijke inspiratie, een minachting, welke trots en uitdaging van de ergste soort met zich brengt. Het goddelijk karakter en gezag van den Bijbel zijn over het geheele land vanaf de kansels er uit gepredikt.

De Bijbel is in de Kerk verloren door het verwerpen van de goddelijkheid van Jezus Christus. En dit wordt gedaan door mannen, die zich den Christus van onze verlossing als een ideaal voor oogen stellen, doch in en door dit alles is er die verraderlijke houding, welke ons aan den Judaskus doet denken.

De wonderen, waarnaar onze Heere verwees als bewijs van Zijn goddelijke aanspraken, worden spottend in discrediet gebracht, niet door den gewoonlijk spottenden scepticus, doch door mannen, die dit boek prediken en onderwijzen — de Bijbel en zijn wonderen, de handelingen van Jezus Christus in de Kerk verloren. En deze mannen, die Zijn eigen beweringen van goddelijke Messiaschap verloochenen en niet erkennen, dat Hij door goddelijke macht handelde in de dingen, welke slechts in termen van zulk een macht kunnen worden verklaard en zoo door Hem worden uitgelegd, willen op dezelfde onbestaanbare wijze dienzelfden Jezus verheffen niet als de Zoon van God, niet als het Woord, Hetwelk God is, niet als de Persoon, Die het recht heeft, zon-

den te vergeven, niet als de bemiddelaar en het Rantsoen voor den zondaar, maar eenvoudig als een ideaalmensch.

De Bijbel is in de Kerk verloren door de positieve verloochening eener verloren wereld van de verzoening voor zonden volgens de vereischen van een heilige wet en de noodzakelijkheid van wedergeboorte. Deze vrijheid vanaf den kansel en het preekgestoelte heeft zich overal verspreid en neemt nog immer toe. Is het dan een wonder, dat zulke kerken niets meer zijn dan Zondagsclubs met een dun godsdienstig vernisje? Zij hebben hun God schrikbarend verloochend en het masker dient te worden afgerukt. Onze Heere aarzelde niet, de geveinsde Farizeën te ontmaskeren, die de Schriften in hun dagen krachteloos maakten en de ware volgeling van Christus dient niet te aarzelen, de geveinsdheid aan te toonen en te verklaren, welke de vermetelheid heeft, in een heilig ambt te staan en den meest verwoestenden invloed uit te oefenen door het verwerpen van de grondslagen van het Woord van God.

Wij hebben onze hand gelegd op dingen, welke te doen hebben met de grondfeiten van de Schriften, doch ook in andere opzichten is de Bijbel in de Kerk verloren. Althetgeen de predikant met den Bijbel doet, al het gebruik, hetwelk hij er van maakt, is slechts een kleine factor in zijn werk. In zijn prediken neemt hij slechts een geringe plaats in. Zeer weinig van zijn oneindige rijkdommen bereikt zijn toehoorders. Zij weten niets van zijn wonderlijk systeem. Zulk prediken bezit niets van verklarenden aard.

Honderden vergaderingen luisteren naar dit soort prediken en een groot aantal jaren leeren zij niet één waar groot ding aangaande de Schriften. De jonge menschen worden er in grootgebracht en zijn derhalve geheel niet in staat de eenvoudigste vragen aangaande de grondleerstellingen van den Bijbel op te lossen. Hun brein is leeg en hoe een diep geestelijk leven door het voeden met zulke kruimels in stand kan worden gehouden, is een raadsel.

De Bijbel is in de gemiddelde Kerk

verloren, doordat er practisch geen „onderzoeken der Schriften“ bestaat. Er wordt weinig of geen aandacht aan geschonken. Het is voor hun verstand minder dan iets anders. Andere uitgaven nemen ongetwijfeld meer van hun tijden denken in beslag.

Onder deze omstandigheden is het een hopeloze taak, die menschen er toe te brengen, een systematische studie van den Bijbel te maken. In die kerk is er geen bijbelsche atmosfeer. Van Zondag tot Zondag hoort men niemand in geestdrift uitroepen: „De Bijbel is voor mij een nieuw boek; zoo heb ik hem nog nimmer beschouwd; ik heb nimmer geweten, dat hij zoo wonderlijk van inhoud was.“ Een nieuw boek! Het is een verloren boek, verloren in de Kerk.

Geestelijke waarheden in den Bijbel kunnen de wereld voorlichten.

Wanneer in den waren zin des woords de Kerk haar Bijbel vindt, zooals deze in de dagen van Josia werd teruggevonden, zal hij de dingen vervormen, zooals dat in Juda het geval was. Er zal een geestelijke ommekeer zijn. De ziel des menschen zal ontwaken, den drogen beenderen zal weder de levensadem worden ingeblazen. De plaats zal vervuld zijn van een goddelijke aanwezigheid en de zondaars zullen vragen: „Wat moet ik doen om zalig te worden?“

De dingen, welke wij hebben ingevoerd ten einde de Kerk levend te houden zijn juist zoo doodend als de tradities, waarmede de Schriften door de Farizeën werden overladen,

(Zie vervolg blz. 362).

WAT GELOOVEN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN?

Toespraak van Pres. Heber J. Grant

(Vervolg van blz. 345)

8. Wij gelooven in den Bijbel als het woord van God, inzooverre als hij nauwkeurig vertaald is; wij gelooven ook in het Boek van Mormon als het woord van God.

Ik heb een groot bankier gekend, die, nadat hij een onzer tractaten gelezen had, mij zeide: „Ik bemerk dat u „Mormoon” bent. Deze artikelen, met bewijzen uit den Bijbel, zijn niet tegen te spreken”. In het *Boek van Mormon* staat geschreven: „Wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, den Eeuwigen Vader, in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voornemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal Hij de waarheid aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes. Door de macht van den Heiligen Geest kunt gij de waarheid van alle dingen weten.”

Ik wensch u te zeggen, dat ik reeds in mijn jonge jaren het *Boek van Mormon* met een ernstig en oprecht hart bestudeerde en dat deze belofte aan mijn eigen ziel vervuld werd, en sedert de 63 jaren, die zijn voorbijgegaan sinds deze getuigenis in mijn hart werd vastgelegd, deze getuigenis van de echtheid van het *Boek van Mormon*, is mij nooit iets in den weg getreden, waardoor ik zwakker werd in mijn geloof. Ik heb slechts de helft der Artikelen des Geloofs gelezen, doch ik zal dezen broeder nu vragen, om u de rest voor te lezen.

9. Wij gelooven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat hij nu openbaart, en wij gelooven dat hij nog vele groote en voorname dingen zal openbaren aangaande het Koninkrijk van God.

10. Wij gelooven in de letterlijke vergadering van Israël en de herstelling der 10 stammen, dat Zion zal gebouwd worden op het westelijk

vasteland, dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren, en dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijs-heerlijkheid zal ontvangen.

11. Wij eischen het recht om den Almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten en kennen allen menschen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden, hoe, waar en wat zij ook willen.

12. Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten.

13. Wij gelooven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam en goed te moeten doen aan alle menschen; waarlijk mogen wij zeggen dat wij de vermaning van Paulus volgen: Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn alle dingen te doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefelijk of goed of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.

Misschien zal ik nimmer meer in de gelegenheid zijn om hier terug te komen, maar ik wil u, gij leden en niet-leden van deze Kerk zeggen, dat ik van jongsaf aan zeer zeker geweten heb van Brigham Young, dat hij een dienstknecht van den levenden God was, en dat ik hetzelfde weet van zijn opvolgers, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow en Joseph Fielding Smith. Ik heb ze allen gekend en zij waren mannen Gods. Reeds driemaal had men mij opgegeven en gezegd dat ik zou sterven en het is zelfs geschied, dat er 9 dokters tezamen waren, die rond mijn ziekbed stonden, toen ik geopereerd moest worden, en mijn eigen dokter, één van die 9, zeide dat ik sterven moest, omdat mijn lichaam vergiftigd was, maar thans ben ik hier. Mijn vrouw, die nu overleden is,

bezocht in dien tijd de vrouw met wie ik nu getrouwd ben en zij zeide haar, wat de dokters van mij gezegd hadden. Maar deze antwoordde, dat mijn einde nog niet daar was, dat ik zou blijven voortleven om mijn stem te verheffen en in vele landen aangaande de waarachtigheid van dit Evangelie te getuigen. De dokter zeide tot mij, dat als ik nog iets te zeggen had, hij iemand zou zenden tot het maken van mijn testament, maar mijn vrouw en ik glimlachten tegen elkaar en toen hij zich verwijderde, dankten wij den Heere, dat wij meer wisten dan hij. Ik was nog niet op zending geweest in dien tijd, maar de belofte, die door mijn vrouw gedaan werd, is vervuld en nu sta ik hier om u te zeggen dat

ik weet, zoo waarlijk als ik weet dat ik leef, dat God leeft, en dat Hij onze Vader is en dat Jezus Christus zijn Zoon is, onze Verlosser en Zaligmaker en dat Joseph Smith een ware profeet van den levenden God is geweest, door wien het Evangelie weer tot de aarde teruggebracht werd en mijn ernstig gebed in alle nederigheid is, dat ik en allen, die dezelfde kennis bezitten, zóó mogen leven, dat ons leven aantoon, dat wij inderdaad leden zijn van de Kerk van Jezus Christus, dat wij leden zijn van de ware Kerk, en dat wij door onze daden anderen zullen aansporen, onze boodschap aan te nemen. Dit bid ik den naam van Jezus Christus. Amen.

* * *

De Bijbel in de Kerk verloren

Vervolg van blz. 360

en welke Christus zoo uitdrukkelijk afkeurde. Het wonder is, dat duizenden kerken opgehouden hebben te bestaan.

De beschrijving is niet overdreven. Men zal niet ver behoeven te gaan, ten einde ze te bevestigen. Welk een wonderbaarlijke gelegenheid hebt u, dien menschen deze schatten van het Woord van God te brengen. In al deze kerken, waar de Bijbel zoo goed als verloren is, zijn oprechte zielen, die hongeren naar het voedsel, hetwelk zij nimmer ontvangen. Hun geestelijk leven verhongert. Zij zijn het zich nauwelijks meer bewust, wat zij behoeven en missen, doch wanneer hun slechts eenigszins den Bijbel zal worden ontvouwd, — en u bent in de gelegenheid, hun zulk een inzicht te schenken —, is dit als een fontein in de woestijn, voedsel

voor een stervende ziel.

Indien de Bijbel weer is gevonden, zal hij gevonden worden, waar hij verloren ging: in den Tempel. Gij zult niet naar een schreeuwend ongeloof, een goddelooze en tegenstrijdige wetenschap gaan, ten einde een verloren Bijbel te vinden; gij zult hem in de Kerk vinden. De concierge mag die iedere week schoonmaken, doch het is niet aan den buitenkant, dat men despinnewebben vindt.

Iemand moest dien Bijbel in den tempel vinden, moest hem te voorschijn brengen en door den koning laten lezen. In hoeveel gevallen zal het uw heilig voorrecht zijn, dit boek te vinden voor hen, voor wie het zeer langen tijd een verloren Bijbel is geweest.

BIJ DE VOORPAGINA

De geschiedenis, afgebeeld op de voorpagina van dit nummer, wordt ontleend aan de bladzijden van het Oude Testament. De profeet Haggai treed ongeveer 520 v. C. op den voorgrond, wanneer de Heere door middel van hem Zijn volk berispt, dat zij den tempel te Jeruzalem hebben verwaarloosd. Door deze nalatigheid hebben zij den zegen van den Geest des Heeren verbeurd. Zij besteedden hun geld aan het bouwen van schitterende huizen en het koopen van weelderige rijkdommen en vergaten God. Doch Haggai spoorde hen aan tot nieuwe getrouwheid en toewijding en de tempel werd herbouwd en het beste, dat zij hadden te bieden, werd er aan ten koste gelegd. Toen sprak de Heere wederom en zeide: „Ik ben met u.” Hij wist, dat hun zorg voor de plaatsen van aanbidding voortkwam uit hun liefde voor het Evangelie.

NA TWINTIG JAREN

Door Franklin J. Murdock

OP 1 OCTOBER precies elf uur, teekende president Franklin J. Murdock de papieren, welke het oude Zendingshuis aan den Crooswijkschesingel 16b overgaven aan P. van der Ende van Rotterdam en om 4.30 uur denzelfden dag teekende de president de papieren, welke in naam der Kerk als eigendom aanvaardden het nieuwe Zendingsgebouw, gelegen aan de Laan van Poot 292, den Haag.

De laatste 20 jaar was het hoofdkantoor der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gewoonlijk bekend als de Nederlandsche

genoten rondom den Kerstboom in de voorkamer opgetuigd. Afscheidsdiners met cake en ijs, volgens Amerikaansch recept, werden voor vertrekkende zendingen bereid. Door deze poort hebben duizenden zendingen hun arbeidsveld betreden of dit land voor hun vertrek naar hun tehuis in het Westen verlaten. Dit adres was de schakel tusschen de moeders, vaders, verloofden, broeders, zusters en vrouwen, van zendingen in het zendingsveld. Het adres was de bron van klachten van de zijde der velen, die het veel te

Men ziet middenin het nieuwe hoofdkantoor van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland

Zending, gevestigd aan den Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam. Tusschen de muren van dit oude Zendingshuis hebben de gezinnen van acht zendingspresidenten gewoond. Er heeft zich hier heel wat afgespeeld, waarvan de sporen van alles betastende vingertjes aan vensterbanken en muren het duidelijk bewijs zijn. Deze woning was het heiligdom van pasgeboren babies. Zieke kinderen werden hier verpleegd, tot de gezondheid mocht wederkeeren en geloovige zendingen en kerkleden zijn allen daar gekomen, ten einde door den zendingspresident te worden gezalfd. Eenzame zendingen en de kinderen van den zendingspresident hebben zoovelemalen

lang en moeilijk te spellen vonden.

Het verkoopen van 16b was als het vellen van een ouden schaduwrijken boom, die in dienstbetoon, zijn ouderdom heeft bereikt en allen, die zijn kant uitkwamen, van zijn schaduw heeft doen genieten. Voor velen zal het zonder 16b geen Nederlandsche Zending gelijken.

Boven de deur van het nieuwe Zendingshuis zal verschijnen: „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen in Nederland”. Dit nieuwe Zendingshuis is een gebouw van drie verdiepingen, met centrale verwarming en in ieder opzicht modern, omgeven door boomen, bloemen en gras en gelegen
(Zie vervolg blz. 365.)

1 DECEMBER 1937

VAN DE REDACTIE

„DE DOODENVAL DER EEUWEN”.

In het Hancock Park, Wilshire Boulevard, Los Angeles, naakt en somber behalve aan den schoonen zoom, waar exotische boomen en waardevolle struiken staan, bevingden zich de wereldvermaarde Rancho La Brea putten, waarin zwarte, kleverige teer vanuit onderaardsche bronnen vloeit. Na een regenval, wanneer een laag water de teermassa bedekt, worden de putten vaak gehouden voor veelbelovende vijvers frisch water.

De teerputten zijn oud, eeuwenoud, want men heeft er tien duizenden beenderen uit opgegraven, duizenden volledige skeletten van dieren, waarvan velen nu zijn uitgestorven — wolven, bizons, luipaarden, tijgers, leeuwen, kameelen en olifanten — welke lang geleden zwierven over het land, nu Zuid Californië in Amerika.

Dorstige dieren liepen vaak op zoek naar water in de bedriegelijke putten. Hun pooten, eenmaal in de kleverige teer, waren als gebonden. Wanneer ze in de diepere gedeelten terecht kwamen, werden ze naar beneden getrokken, langzaam maar onvermijdelijk zonken ze in de verschrikkelijke teermassa. Wanneer hun pooten in de teerlagen der putten gevangen zaten, volgde er een verhongeringsperiode, met vergeefsche, steeds zwakker wordende pogingen om uit de greep van den put te worden bevrijd.

In het Museum te Los Angeles, waar vele skeletten uit de Rancho La Brea putten zijn tentoongesteld, hangt een schilderij, vervaardigd door den beroemden schilder van voorhistorische tafereelen, Charles R. Knight, welke de vroegere droeve tooneelen van den „doodenval der eeuwen” weergeeft. Een reusachtig luipaard is in den teerput verdwaald. Drie pooten steken in de kleverige massa. Het dier kan zichzelf niet

bevrijden; er is geen hulp. Men kan welhaast de eerste luide angstkreten van het ten doode opgeschreven dier hooren, welke langzamerhand overgaan in een erbarmelijk, angstig klagen, naarmate de dood nadert. Overal in het rond bevinden zich wolven en leeuwen en andere roofdieren, die zich aan het gevangen luipaard zullen vergasten, zoodra de kans daartoe veilig is.

Slechts een paar weken geleden strekte een bezoeker aan het park zich uit op den rotsachtigen muur, welke zich rond de putten bevindt. Hij viel in slaap, rolde van den muur af in den put. Toen men hem ontdekte, was hij reeds tot aan de schouders in de teer weggezakt en de dood was nauwelijks meer een kwartier af.

De Rancho La Brea putten met hun geschiedenis vol dierenleed, zijn natuurlijke symbolen van de geestelijke en moreele putten of vallen, waarin mannen en vrouwen, in intelligentie onmetelijk hoogerstaand dan de dieren, tot hun eigen verderf of dood kunnen vallen. Aan alle zijden zijn verkeerde lokmiddelen welke, indien aanvaard, zich in het vleesch en den aard van den mensch vullen inwerken. Alcohol is zulk een moreele teerput; tabak een andere; traagheid weer een andere. In andere omgevingen zijn wreedheid, oneerlijkheid en onzedelijkheid vallen, die den mensch tot verwoesting doemen.

Moreele teerputten zijn evenals die van Rancho La Brea genadeloos. Wanneer zij eenmaal een slachtoffer in hun macht hebben, laten ze niet meer los. Er worden verkeerde, leelijke gewoonten gevormd die, evenals de teer van La Brea, den mensch naar verschrikking en dood neertrekken. Voor het menschedom zijn slechte gewoonten de ware „doodenval der eeuwen”.

Toch kan de mensch zulke moreele vallen vermijden. Een redelijke, verstandelijke beschouwing zou waarlijk afdoende zijn. Rondom de Rancho La Brea putten is de plantengroei schaarsch en nietig -- een teeken van de slechte uitwerking der putten. Rondom een ieder met slechte gewoonten is er armoede van geest, gebrek aan levend vuur. Waarom die waarschuwing niet ter harte genomen?

Gewoonten zijn waardevol, indien ze goed zijn. Het moet een levensbelang zijn, goede inplaats van slechte gewoonten te vormen. De mensch kan niet beide bezitten, want zij leiden in tegenovergestelde richting. In feite zijn goede gewoonten, in tegenstelling met de bestaande opvatting, gemakkelijker te vormen dan verkeerde en ze knech-

ten of kluisteren den mensch niet.

Een eenvoudige formule ter vermindering van de moreele dooden-vallen des levens werd door den Heere gegeven aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, jonge mannen, die in het leven wilden slagen. „Ziet bij iedere gedachte op Mij”. De menschen, wier „iedere gedachte” op de waarheid is gevestigd, op deugd en gerechtigheid, op de wegen en geboden des Heeren, kunnen niet door de dooden-vallen op aarde worden gevangen gehouden.

Jonge menschen vragen naar de geheimen van succes. De teerputten van Hancock Park openbaren een der belangrijkste. Vormt goede gewoonten; vreest de verkeerde — en succes zal om uw gezelschap smeeken.

Door Dr. John A. Widtsoe.

* * *

Na twintig jaren

(Vervolg van blz. 363)

in een der beste wijken van Den Haag. Aan den ingang staan twee groote treurwilgen. Op den beganen grond is een groot ruim zendingskantoor gelegen, waar het werk van alle zendingsorganisaties wordt verricht. Voor den zendingspresident is een afzonderlijk kantoor ingericht, alsmede een flinke ruimte voor den secretaris en redacteur van *De Ster*. In den kelder alsmede op de zolder-verdieping is een groote berguimte te vinden voor alle boeken, tractaten en verslagen der zending. Op een aparte verdieping, bestaande uit drie slaapkamers, eetkamer, keuken, bad- en huiskamer, woont het gezin van den zendingspresident. Twee groote slaapkamers en een groote ruime zolder beslaan de derde en bovenste verdieping van het gebouw. Op het kantoor staat een groote staande klok, welke het kantoorpersoneel er aan herinnert, dat de tijd kostbaar is en dat ieder oogenblik van den dag gelegenheid biedt om het werk der Kerk vooruit te zetten.

Onze erkenning gaat uit naar President Heber J. Grant en zijn raadgevers en President Richard R.

Lyman van de Europeesche Zending voor hun raad en toestemming voor den aankoop van dit nieuwe Zendingshuis.

Alle zendelingen, vrienden en leden der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, stemmen in met de woorden van Helen Taylor:

Schenk dit gebouw Uw zegen, Heer,

Bewaak het dag en nacht!

Zegen zijn muren, hecht en sterk,

Dat nimmer leed ons wacht!

Zegen zijn dak, dat ons beschermt,

Laat hier Uw vrede zijn.

Zegen deez' poort, oh, moog' ook zij

Begroeten liefde rein!

Zegen deez' venst'ren, die het licht

Als hemelgift ontvangen.

Zegen de haardstee, om wier gloed,

Men liefde mag verlangen.

Behoed een ieder, die hier woont,

Voor zond' en dwaling, Heer;

Bekwaam ons tot een leven, steeds

Uw heil'gen naam ter eer.

O, God, bereid ons voor den dag,

Dat ieder bij U wonen mag!!

IEDER HOOFDSTUK HEEFT EEN BOODSCHAP

Door Oud. Ezra C. Dalby

WANNEER men kennis maakt met een persoonlijkheid uit het Oude Testament, heeft men een vriend gekregen, een kameraad, een leeraar of een gids, dien men niet gemakkelijk kan vergeten. In onze studie van het Boek der boeken komen zijn figuren vanuit het verre verleden tot ons en voorzien in onze geestelijke behoeften, zelfs in deze verlichte eeuw. Een elk staat gereed te antwoorden, wanneer wij roepen.

Wanneer de dagen somber zijn en moeilijkheden bedreigen ons van alle kanten, moeten wij niet vergeten, dien goeden profeet der blijdschap Zacharia te raadplegen. Onmiddellijk zal hij voor ons zijn wonderbaarlijk lied der hope zingen, van betere dagen, welke te komen staan. „Staakt uw droefheid en vasten”, zeide hij tot zijn mismoeidige langenen, „het heeft geen nut, uw handen te wringen en uzelf aan verdriet over te geven. Heft op het hoofd en neemt de plichten waar, welke gij verwaarloost. Indien gij een betere wereld wenscht, begint dan met uzelf te verbeteren.” Zekerlijk zal de zon weder voor ons schijnen, nadat wij naar hem hebben geluisterd en zijn wonderschoone visioenen hebben gelezen.

Dan is daar Hosea, die groote profeet der liefde, die den verschrikkelijken last van zijn huiselijk leed draagt. Hoe kunnen wij ooit een broeder, of een vriend of een vijand haten, wanneer wij ons de tragedie indenken van zijn dwalende vrouw en de vergevensgezindheid van haar echtgenoot? Welk een openbaring geeft hij ons van God's liefde! Wij kunnen nimmermeer weigeren, iemand vergiffenis te schenken, wanneer wij aan Hosea denken.

En Micha zal nimmer uit onze gedachten verdwijnen. Hij was zoo waarlijk oprecht, zoo bitter tegen hen, die den godsdienst beschouwden als een mantel, waarmede zij hun geveinsdheid en goddeloosheid konden bedekken en zoo vriendelijk voor de armen. Wie kan ooit zijn verklaring van waren godsdienst ver-

geten: „En wat eischt de Heere van u dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben en ootmoedigheid te wandelen met uwen God?” Ongeacht waar wij heengaan, wij kunnen nimmer aan Micha ontkomen.

Dan herinneren wij ons Obadja, dat kleine boek, waarvan zoovelen denken, dat het uit den Bijbel had moeten worden weggelaten. Den een of anderen dag zult u blijde zijn, dat het er nog is. Wanneer de machten van het kwade spottend lachen om degenen, die voor God en Zijn waarheid staan, en vanuit verschansingen in de bergen van Edom uitroepen: „Wie zal ons ter aarde nederstooten?”, dan zullen Obadja en zijn dappere oproep ons troost geven. Wij hooren zijn doordringende woorden door de eeuwen heen klinken: „Al verhieft gij u gelijk de arend en al steltet gij uw nest tusschen de sterren, zoo zal Ik u van daar nederstooten”. Wie kan de uiteindelijke overwinning der gerechtigheid betwijfelen met Obadja aan zijn zijde?

En zelfs Haggai, de nederige, eenvoudige Haggai, liet ons een waardevolle les na. Telkenmale, wanneer er een kerk te bouwen is, komt hij ons zekerlijk te hulp. Hij toonde ons de noodzakelijkheid aan van een heilige plaats, waar wij met God kunnen samenkomen. Wie kan een gelegenheid tot het verleenen van hulp bij het bouwen van een aanbiddingshuis laten voorbijgaan, terwijl zijn verwijtende woorden ons in de ooren klinken: „Is het voor ulieden wel de tijd, dat gij woont in uwe gewelfde huizen en zal dit huis woest zijn?” Ja, Haggai heeft ons ook een boodschap achtergelaten.

Woorden ontbreken ons, wanneer wij die onsterfelijke helden gedenken, de vier groote voornaamste profeten. Wij ontmoetten ze slechts even en snelden voort, doch zekerlijk zal als gevolg van dit korte contact ons iets bijblijven. Laat een elk van ons besluiten, hem beter te leeren kennen. En wij dienen eveneens alle andere mannen en vrouwen in gedachten te houden, die wij hebben ontmoet,

want een ieder heeft ons een les nagelaten, welke van God kwam.

O, die Bijbel van ons! Dit woord van God! Dit Boek des levens! Welk een rijkdom van onschatbare waarheden zijn in zijn heilige bladen verborgen! Welke woorden zouden de geschiedenis van zijn onschatbare waarde kunnen weergeven! Wiens verbeeldingskracht is groot genoeg om de troost te begrijpen, welke het den gebroken van hart en verslagen

De profeet Samuel

Een onzer leeraars van ouden

van geest heeft gebracht! Reeds vijf en twintig eeuwen is het het leven en licht der wereld. Koninkrijken zijn gekomen en gegaan. Keizerrijken hebben gebloeid en zijn weder in verval geraakt. Heerschers, vorsten, machtige oorlogs- en vredeshelden hebben hun kleine deel bijgedragen en zijn weder van het tooneel der menschelijke arbeidzaamheid verdwenen om nimmermeer te worden gezien. Doch het woord van God blijft eeuwig. De menschen hebben het bespot, er om gelachen, beweerd, dat het onwaar was, het tot ver-

getelheid gedoemd en toch blijft het de grootste kracht voor gerechtigheid in de wereld. Niet een persoon op de tienduizend kent zijn onmetelijke waarde. De menschen mogen het dag aan dag doorvorschen, het duizend maal lezen en zullen er steeds nieuwe waarheden in vinden, welke hun ziel verblijden en nieuwen moed geven. Waarlijk is het in onze dagen van smart een vertrooster, in onze eenzaamheid een kameraad, in onze uren van zwakheid een bron van kracht, in tijden van twijfel een getuige voor God. De Bijbel is ons grootste erfdeel van het verleden, Hij komt tot ons met een duizend zegeningen, geheiligd door millioenen menschelijke zielen, die van de dagen van Ezra af tot op heden hem hebben gelezen en liefgehad.

Jezus kende en ontving veel van Zijn inspiratie uit deze heilige geschriften; Paulus was zeer goed bekend met de handelingen en woorden van elken figuur, dien wij hebben bestudeerd. Elk ander op zichzelf staand ding, hetwelk wij in deze wereld hebben, zou kunnen worden vervangen, doch wat zouden de volkeren doen, indien dit heilige boek verloren ging? Niets zou zijn plaats kunnen innemen.

Iedere jongen en ieder meisje in de wereld dient den Bijbel beter te kennen dan welk ander boek ook. Zij dienen hem te leeren liefhebben als hun dierbaarst pand. Doch dit vereischt studie, overdenking, gebed en geloof. Het boek dient een levensfontein te zijn, een oppervlakkige kennis ervan is niet voldoende. Zijn diepten dienen te worden overwogen, zijn hoogten bepaald en de uitgebreidheid er van gemeten. Wij moeten althans in onze verbeelding het land kunnen zien, vanwaar het kwam en den aard van het volk, hetwelk het voortbracht en de eeuw begrijpen, waarin het leefde. Wij dienen met ons hart bij die studie te zijn en God moet nabij wezen, ten einde onze pogingen te inspireeren. Met zulke ons ten dienste staande omstandigheden kunnen wij ons het boek eigen maken.

De mensch zal voor godsdienst worstelen; er over schrijven; er voor vechten; er voor sterven; alles behalve hem uitleven. — Colton.

JEZUS DE CHRISTUS

— door James E. Talmage —

HOOFDSTUK XXVI.

(Vervolg)

Hij had zijn tijd en zijn krachten van lichaam en geest gebruikt om te zaaien, te oogsten en in te zamelen — alles voor zichzelf. En wat was het gevolg van dit alles? Wien kwam nu de rijkdom toe, waarvoor hij zijn ziel in de waagschaal had gesteld? Had hij anders gehandeld als een dwaas, dan zou hij evenals Salomo hebben erkend de dwaasheid om rijkdom te vergaderen voor een ander, die dat wellicht met een onzeker karakter zou bezitten.¹⁾

Zich weder tot de discipelen wendend, herhaalde Jezus enkele der schoone waarheden, welke Hij tijdens Zijn bergrede reeds had verkondigd²⁾ en wees op de vogelen des hemels, de leliën en het gras des velds als voorbeelden van des Vaders trouwe zorg; Hij vermaande Zijn toehoorders, het koninkrijk van God te zoeken en door dit te doen, zouden zij alle noodzakelijke dingen daaraan toegevoegd weten. „Vrees niet, gij klein kuddeken! want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het koninkrijk te geven”, voegde Hij er op liefhebbenden toon en met vaderlijke zorg aan toe.

Hun werd aangeraden, hun rijkdom te vergaderen in buidels, die niet verouden³⁾, voor den hemelschen schat geschikten bergplaatsen, welke niet, evenals de goederen van den rijken dwaas, zullen worden achtergelaten, wanneer de ziel wordt afgeëischt. De man, wiens rijkdom van deze aarde is, laat alles bij den dood achter; hij, wiens rijkdom in den hemel is, gaat naar zijn eigendom heen, terwijl de dood slechts de deur tot zijn schatkamer is.

Den discipelen werd aangeraden, immer gereed te zijn, als dienstknechten des avonds met brandende lichten te wachten op huns meesters terugkeer; en hoewel de heer des huizes komt, wanneer hij wil, hetzij vroeg of laat, zal hij, wanneer hij komt, en zijn getrouwe knechten gereed vindt om hem op zijn kloppen onmiddellijk de deur te openen, hen eeren, zooals ze dat verdienen. Zoo zal de Zoon des Menschen komen, wanneer het minst verwacht. Op een vraag, welke Petrus naar voren bracht, of „deze gelijkenis” alleen tot de Twaalven werd gesproken of tot allen, gaf Jezus geen direct antwoord; het antwoord echter was vervat in het uitspreken van een vergelijking tusschen getrouwe en ontrouwe dienstknechten.⁴⁾ „Wie is dan de getrouwe

¹⁾ Spreuken 2:18, 19; vergelijk de volgende verzen; zie eveneens Psalm 39:6; 49:6-20; Job 27:16, 17.

²⁾ Luk. 12:22-31; vergelijk Matth. 6:25-34.

³⁾ Vergelijk Matth. 6:20.

⁴⁾ Luk. 12:35-48.

en voorzichtige huisbezorger, dien de heer over zijne dienstboden zal zetten, om hun ter rechter tijd het bescheiden deel spijs te geven?" De getrouwe huisbezorger is een goede benaming voor de apostelen, persoonlijk en als een lichaam. Als huisbezorgers waren zij belast met den zorg voor de andere dienstknechten en voor de huishouding; en aangezien hun meer was gegeven dan de anderen, zou van hen ook meer vereischt worden; en zij zouden voor hun rentmeesterschap strikt verantwoordelijk worden gehouden.

De Heere verwees toen zeer gevoelvol naar Zijn eigen zending en vooral naar de verschrikkelijke ondervindingen, welke Hem spoedig zouden treffen, zeggende: „Ik moet met eenen doop gedoopt worden; en hoe worde Ik geperst, totdat het volbracht zij!" Hij vertelde wederom van den strijd en tweedracht, welke op het prediken van Zijn Evangelie zouden volgen en weidde uit over de beteekenis van de dan plaatshebbende gebeurtenissen. Op hen, die immer gereed stonden om de teekenen van het weer te verklaren, maar toch willens en wetens blind waren voor de belangrijke ontwikkeling der tijden, paste Hij de scherpe benaming geveinsden toe.¹⁾

»Indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen insgelijks vergaan.«²⁾

Enkelen der menschen, die naar des Heeren toespraak hadden geluisterd, brachten Hem verslag uit van de omstandigheden van een tragisch voorval, hetwelk wellicht korten tijd daarvoor binnen de tempelmuren had plaats gehad. Een aantal Galileërs was door Romeinsche soldaten aan den voet van het altaar gedood, zoodat hun bloed zich met dat der offeranden vermengd had. Het kan zijn geweest, dat de dood van deze Galileërs het gevolg was geweest van een heftige demonstratie van Joodsch verzet tegen het Romeinsch gezag, hetgeen door den stadhouder Pilatus als het begin van een opstand werd beschouwd, en juist en krachtig moest worden onderdrukt. Zulke uitbarstingen waren niet ongewoon en de Romeinsche toren of het fort Antonia was zodanig gebouwd, dat men den ganschen tempelgrond kon overzien en tevens was daarbij een breede trapladder aangebracht, zoodat de soldaten bij de eerste aanleiding tot rumoer gemakkelijk de afgesloten ruimten konden bereiken. Het doel van de berichtgevers, die dit Jezus onder de aandacht brachten, wordt niet vermeld; doch wij kunnen de mogelijkheid vinden in de gedachte, dat Zijn verwijzing naar de teekenen der tijden hun dit droevig voorval in gedachten had gebracht en dat zij geneigd waren, over de diepere beteekenis van het voorval te peinzen. Enkelen kunnen zich hebben afgevraagd, of het lot der Galileesche slachtoffers hun wellicht als een verdiend loon getroffen had.

¹⁾ Luk. 12; 49-57; vergelijk Matth. 10: 34-37.

²⁾ Luk. 13: 1-5.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

UTRECHTSCHЕ CONFERENTIE

De inleiding tot deze conferentie was een vergadering voor ambtenaren der organisaties op Zaterdagavond, 13 Nov. j.l., waarna een goed verzorgd muzikaal programma werd uitgevoerd.

De Zondagmiddag- en avondvergaderingen stonden onder leiding van Oud. J. D. Hodges, president van het Utrechtsche district. Men hoorde van president F. J. Murdock, alsmede van vele zendelingen uit het Utrechtsche district en enkele hoofdbestuursleden der organisaties.

De Zondagmorgen stond onder leiding van de Zondagsschool; het programma voor dien morgen werd veelal uitgevoerd door kinderen, die zich op zeer kinderlijke en mooie wijze van hun taak kweten, terwijl ook enkele volwassenen deelnamen.

De bijeenkomsten werden opgeleust door koorzang en vocale en instrumentale nummers. In de kerkzaal aan den Wittevrouwensingel was een tentoonstelling ingericht, welke een duidelijk inzicht gaf in het Zondagsschoolwerk en de belangrijke taak dier organisatie.

ROTTERDAMSCHЕ CONFERENTIE

Op 11 en 12 December a.s. zal het Rotterdamsche district zijn halfjaarlijksche conferentie houden, te beginnen met een vergadering op Zaterdagavond om 7 uur. De bijeen-

komsten voor den Zondag zijn om 10 uur v.m., 3 en 7 uur n.m. en worden gehouden in het gebouw „Excelsior”, St. Janstraat 15 te Rotterdam.

VAN ZIJN REIS TERUGGEKEERD

Na een verblijf van 6 maanden in de Ver. Staten, waarvan het grootste gedeelte van den tijd in Utah doorgebracht is Br. J. Borger, gemeentepresident van Rotterdam, teruggekeerd. Voor zijn vertrek vanuit Ogden en Salt Lake City werden in die steden afscheidsprogramma's gegeven, waaraan o.a. deelnamen broeder en zuster Sebastiaan van Dongen, terwijl broeder en zuster T. Edgar Lyon alsmede broeder Frank I. Kooyman enkele woorden spraken.

FILMLEZING

Oud. Rex Gourley, thans in Utrecht werkzaam, heeft in gezelschap van een der plaatselijke leden dier gemeente de Volks-Hoogeschool te Bakkeveen (Fr.) bezocht, alwaar hij op 6 November j.l. voor de studenten dier school een lezing met lichtbeelden gaf. Men toonde hiervoor zeer veel belangstelling en meer dan een uur werd besteed aan het stellen en beantwoorden van vragen over het Mormonisme en de Amerikaanse Indianen. Oud. Gourley deelt mede, dat hij en zijn reisgenoot zeer vriendelijk werden ontvangen en zeer voorkomend behandeld.

* * *

Kleine beten en groote lasten

Tijdens den oorlog, terwijl ik aan het Caucasus-front lag, bracht ik een verschrikkelijken nacht door in een schaapherdershut, dicht bij de Perzische grens. In gedachten noem ik het „het huis met de millioenen vlooiën”; alleen was het iets erger dan vlooiën, waarin ik me bevond. Het was een slapelooze tijd vol gekwel. In feite noem ik de ondervinding een van de moeilijkste uit mijn oorlogsdagen.

De meesten onzer kunnen onder den schok van een groot gevaar of groote ramp staande blijven. Het zijn de kleinigheden des levens, welke ons er onder krijgen. De insectenbeten van kleine ergernissen en mislukkingen kwellen ons meer dan een teug uit den beker der smarte. — Dr. William T. Ellis.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

OD. JOHN A. WIDTSOE van den Raad der Twaalven is onlangs aangesteld als adviseur van het algemeen comité voor het Kerkelijk Voorzorgsprogramma. In verband hiermede zal zijn arbeid het toezicht van drie belangrijke takken van den landbouw beslaan. Oud. Widtsoe werd reeds lang door de Kerk alsmede door de Vereenigde Staten erkend als Amerika's vooraanstaande zegsman op het gebied van irrigatie en landbouwproefnemingen. Het terrein, waarop zijn arbeid zich zal begeven, sluit in de verbetering van het gehalte en de kwaliteit van de landbouwproductie; het door juist en verstandig gebruikmaken der meststoffen verhoogen van de kwaliteit der producten; de bestudeering van het gebruik der overtollige opbrengsten.

EEN WOORD van waardeering voor de diensten, door zes Morrisonsche zendelingen bewezen tijdens de Wereldjamboree te Vogelzang, werd uitgesproken door Mr. A. P. Weber van de Padvinderij van Amerika in een brief aan President Richard R. Lyman van de Europeesche Zending. Mr. Weber's brief luidde o.m. als volgt: „Ik wil deze gelegenheid waarnemen, om mijn waardeering uit te spreken alsmede die van de Padvindsters van Amerika voor de schitterende diensten van LeRoy Davis, Don Fitzgerald, LeRoy Olson, Richard Card, Frank B. Jex en Donald Norton op de Wereldjamboree in Holland. Het verheugt mij U te kunnen melden, dat deze jonge mannen aan onze handelsposten op de Hollandsche Jamboree mooi werk hebben gele-

verd, terwijl hun diensten in elk opzicht bevredigend zijn geweest. Allen waren nauwgezet, vaardig, gewillig, en te allen tijde betrouwbaar en ik weet, dat beiden U en de Morrisonsche Kerk trotsch moeten zijn, om in het werk, hetwelk U verricht, zulke mannen dienstbaar te hebben.”

Alle bovengenoemde ouderlingen werken in de Europeesche Zending; een hunner, Frank B. Jex, werkt in Holland als overziener van het Priesterschapswerk in de Zending en toezien ouderling van het Rotterdamsche district.

HET EERSTE Presidentschap deed onlangs mededeeling van het ontslag van Zuster Ruth May Fox als presidente van het Algemeen J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur der Kerk en de aanstelling van Zuster Lucy Grant-Cannon als haar opvolgster. Zuster Fox, die ondanks haar vergevorderden leeftijd, ze is 84 jaar oud, zeer actief en jeugdig van geest is, is de laatste 9 jaar presidente van de J.V.O.O.V. geweest en meer dan zestig jaar een ijverig O.O.V.-werkster. Ze bevond zich eveneens onder het gezelschap, dat dezen zomer een reis door Europa maakte en bracht eveneens een kort bezoek aan Holland, ofschoon ze geen vergaderingen bijwoonde.

Zuster Cannon, een dochter van President Grant, is ook reeds vele jaren in de O.O.V. arbeidzaam en was de laatste 8 jaar eerste raadgeefster van Zuster Fox. Dezen zomer bracht ze met President Grant bijna een week in Holland door en sprak in enkele der vergaderingen, welke tijdens dat bezoek werden gehouden.

* * *

Het heden is uw dag en de mijne, de eenige dag, dien wij hebben, de dag, waarop wij onze rol spelen. Wat onze rol in het groot geheel mag beteekenen, kunnen wij niet begrijpen; doch wij zijn hier, om ze te spelen en nu is het onze tijd. Dit weten we: het is een rol van werkzaamheid, niet van getreuzel; het is een levensrol, geen cynisme. Het is aan ons, onze liefde door daden van menselijke hulpvaardigheid te toonen.

INTERESSANT ALLERLEI

DE CENTRALE RAAD der godloozen te Moskou heeft het jaar 1938 als „het jaar der beslissing” geproclameerd. Dan moet minstens 1 miljoen nieuwe leden voor de godloozenverenigingen gewonnen worden. Dan moeten er 1500 kerken en tempels gesloten worden en dan moet de opvoeding der jeugd voor de volle 100 pct. atheïstisch zijn. Iedere afdeeling der godloozenorganisaties moet elke 3 maanden verslag indienen, hoever men met deze campagne gevorderd is. Leiders van afdeelingen, die achter blijven, zullen uit hun functie ontzet worden. Het jaar 1938 zal men beginnen met een internationale godloosheidstentoonstelling te Moskou, zulks ter eere van het 20-jarig bestaan der Sovjets. De tentoonstelling wordt vóór Kerstmis geopend ten einde ter dege tegen de Kerstviering te kunnen ageeren.

ZIEKTERIEMEN hebben geen kans in het Groote Zoutmeer nabij Salt Lake City, hebben geleerden ontdekt. Zelfs bacteriën, die in oceanen blijven leven, kunnen dat niet in het meer door het te hooge zoutgehalte. Dus zou het Groote Zoutmeer, omdat het bacteriënvrij is, een ideaal zwemgelegenheid zijn.

Doch zij, die hierin een duik zouden willen nemen, hebben een moeilijk probleem, omdat het zout het onmogelijk maakt voor iemand, om in het water te zinken! Eens bevatte het meer zoet water, doch de omgeving is droog en de verdamping gaat zoo snel, dat het water beneden de uitmonding kwam te staan. Nu het water geen uitweg meer heeft, behoudt het al het zout van de aarde, door de bergstroomen daarin gebracht.

WILLE LEE BUFFINGTON, een blanke molenaar van Edgefield, Zuid Carolina, had een kapitaal van slechts tien cents, doch hij wenschte een bibliotheek op te richten voor zijn negervrienden. Voor de tien cents kocht hij vijf tweecents postzegels, en schreef aan vijf menschen in de stad, die hij niet kende en vroeg hun om boeken. Indien zij geen boeken konden geven, zoo luidde de

brief, wilden zij dan een postzegel terugzenden, zoodat hij iemand anders kon schrijven? Een van zijn brieven bracht hem duizend boeken, en met deze ter aansporing opende Buffington en zijn vrienden een blok-hut-bibliotheek. In de bosschen aldaar is meer hout dan ergens anders, en naarmate er meer boeken bijkwamen, werden er meer hutten gebouwd, om ze te kunnen bergen. Heden zijn er vier Buffington-blokhut-bibliotheeken, welke alle met als clientèle de negers voorspoedig zaken doen.

DUITSCHLAND heeft, behoudens enkele uitzonderingen, gedurende de laatste 18 jaar merkwaardigen vooruitgang gemaakt. Het is weder een sterke natie, vereenigd, zeer militairistisch en met een leiderschap, hetwelk ongeacht, wat er ook van kan worden gezegd, doeltreffend is. Er zijn echter enkele gezichtspunten, welke minder mooi zijn. Het is veelzeggend, dat een groote Deutsche courant gedreigd werd met opheffing om de eenvoudige reden, dat ze de ware toestanden aangaande de nationale voedselvoorziening had aange-toond. De toestanden stemmen verontrustend. Thans heeft de Deutsche bevolking een tekort van 6.800.000 H.L. meel, bestaande uit 3.300.000 H.L. tarwe en 3.500.000 H.L. rogge. Zekere verordeningen verbieden den verkoop van brood, tenzij het een dag oud is, zulks met de idee, dat het dan minder smakelijk is met als gevolg een kleineren verkoop er van. Thans wordt het gebruik van aardappelen inplaats van brood overwogen, omdat de aardappelooft overvloedig is.

KONING CAROL van Roemenië is de eenige gekroonde vorst in Europa, die in het kruideniersbedrijf werkzaam is. Zijn wijngaarden, stallen en boomgaarden brengen de fijnste wijnen, kaas, boter en fruit in zulke groote hoeveelheden op, dat binnen de achterpoort van zijn paleis een winkel is ingericht, waar deze producten tegen redelijke prijzen aan het publiek worden verkocht. —

N. Y. Times.